

מדת בדת

כתיבה וחתימה טובה לכל בית

ישראל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

נזיר כ-כו גליון 163 פרשת נצבים תשע"ה

שיעון חזק חזמי בדרך קצרה

נזירות ועבר רבו לפניו אלא שגם אחר שאילת שלום יכול להתפייס נזירות מיד, דף כא ושנינו בברייתא כר"ל שמי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר אחר ששהה כדי דיבור ואני, הראשון אסור והשני מותר, וכדי דיבור היינו כדי שאילת תלמיד לרב, ולכאורה יש להוכיח ממשנתינו שאומרת ושמע חבירו ואמר ואני ואני משמע שיותר לא חל נזירות כי זה יותר מכדי דיבור, ויש לדחות שהתנא אינו כרוכל למנות את ואני של כולם ומה שלא שנה רק פעם אחת ואני אגב הסיפא שכתוב הותר האחרון הוא מותר והאחרים אסורים משמע שיש אחד נוסף באמצע.

הסתפקו במשנתינו אם אחד מתפייס בחבירו או שכולם מתפייסים בראשון, ונ"מ אם אפשר להתפייס לעולם שאם כל אחד מתפייס בחבירו יכול להתפייס כל אחד בזה שלפניו עד עולם, אך אם התפייסו בראשון כולם צריכים להתפייס תוך כדי דיבור לראשון, ולכאורה יש להוכיח ממה שכתבה המשנה ושמע חבירו ואמר ואני ואני, מוכח שהתפייסו בראשון כי אם התפייסו במי שלפניהם התנא יכל לכתוב עוד ואני, ויש לדחות שהתנא אינו כרוכל למנות עוד ומה שלא כתוב פעם אחת ואני כי כתוב הותר האחרון הוא הותר משמע שיש אחד נוסף באמצע, ולכאורה יש לדייק ממה שכתוב הותר הראשון הותרו כולם משמע שהם תלויים בראשון כי לא כתוב שאם הותר האמצעי הותרו ממנו והלאה, א"כ מוכח שכולם מתפייסים בראשון, ויש לדחות שבאמת מתפייס כל אחד בחבירו ורצו לכתוב לשון שכולם הותרו ואם הותר רק האמצעי היה מותר רק ממנו והלאה ולא הראשון לכן כתוב הותר הראשון, ולכאורה יש לדייק ממה שכתוב הותר האחרון הוא מותר וכולם אסורים כי אין אחר אחריו ומשמע שאם הותר האמצעי הותר זה שאחריו א"כ כל אחד מתפייס בחבירו, ויש לדחות שבאמת מתפייסים בראשון, ואחרון הכוונה האמצעי, והוא נקרא אחרון אגב שכתוב ראשון, אך יש להוכיח מברייתא מפורשת שהותר הראשון הותרו כולם הותר האחרון הוא מותר וכולם אסורים הותר האמצעי מותר ממנו והלאה אך לא שלפניו א"כ מוכח שכל אחד מתפייס בחבירו.

כשאמר השני פי כפיו או שערי כשערו נעשה נזיר, **עמוד ב** לכאורה יש להקשות מברייתא שאם אמר ידי או רגלי נזירה לא אמר כלום אך אם אמר ראשי או כבדי נזירה הוא נזיר, והכלל הוא שאם אמר אבר שהנשמה תלויה בו נעשה נזיר, ורב יהודה מפרש במשנתינו שאמר נעשה פי כפיו ליין, ושערי כשערו מלגוז.

הסתפקו אם הפרת הבעל היא עקירת הנדר מעיקרו או שהוא חותך את הנדר, ונ"מ באשה שנדרה נזירות ושמעה חברתה ואמרה ואני והבעל הפר שאם הוא עוקר הנזירות מעיקרה

דף כ ב"ה סוברים שטומאת חו"ל היא משום האויר ולכן כשמגיע לא"י הוא מונה את כל הנזירות בתחילה, אך ניתן לומר שלכו"ע טומאת חו"ל היא רק משום גושי העפר, וב"ש סוברים שקנסו רק בסתם נזירות ולב"ה קנסו כתחילת נזירותו.

הסתפקו אם ר' יהודה אמר שהילני נטמאה אלא שאמרו לה לנהוג כב"ש, או שהיא עשתה לדעת ב"ה אך היא לא נטמאה, ולכאורה יש להוכיח מדברי המשנה שהורו לה ב"ה לנהוג נזירות שוב ונהגה כ"א שנה, ור' יהודה אמר שנהגה רק י"ד שנה, ואם ר' יהודה דיבר בנטמאה וכדעת ב"ש א"כ היא צריכה למנות י"ד שנה ועוד ל' יום, וכן שנינו שר' יהודה אמר בשם ר"א שאם נטמא ביום מלאות נותנים לו תורת נזיר, וא"כ מוכרח שהיא לא נטמאה בסוף הי"ד שנה והוא דיבר לדעת ב"ה.

משנה אם ב' כיתות עדים העידו באחד, אחת אומרת שהוא נזיר ב' נזירויות והשניה אומרת שנזיר חמש, לב"ש נחלקה העדות ואין כאן נזירות, וב"ה סוברים ששתיים הן בכלל חמש ויש כאן עדות על שתיים. **גמרא** משנתינו לא כדעת ר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה שאומר שלא נחלקו ב"ש וב"ה שבאחת אומרת ה' ואחת אומרת ב' שהוא נזיר ב' כי ב' הן בכלל ה', אלא נחלקו על כת אחת שאחד אומר ב' ואחד אומר ה', שלב"ש אין כאן עדות כלל, ולב"ה יש כאן עדות גמורה על שתיים.

רב אומר שבמונה לכו"ע נחלקה עדותם ורב חמא אמר לרב חסדא שאם כוונת רב שאחד אמר ה' ולא ב', והשני אמר ב' ולא ה' זה פשוט שאין כאן עדות כלל כי הם מכחישים, אלא שאחד אומר אחת ושתיים והשני אומר שלש ארבע חמש, **עמוד ב** אין זה הכחשה שהרי כשהשני אומר ג' ד' ה' הוא הוסיף בדברי הראשון ואינו סותר, וא"כ על שתיים אין הכחשה, וכן אמרו בא"י שאין הכחשה במונה.

פרק מי שאמר

משנה אם אחד אמר הריני נזיר וחבירו אמר ואני ואני, כולם נזירים בעקבות הקודמים, ואם הותר הראשון הותרו כולם ואם הותר האחרון רק הוא מותר והאחרים אסורים, אם אמר אחד הריני נזיר ואמר השני פי כפיו ושערי כשערו הרי הוא נזיר, אם אמר הריני נזיר ושמעה אשתו ואמרה ואני, יכול להפר את של אשתו ושלו קיים, אך אם אשתו אמרה הריני נזירה והוא אמר ואני אינו יכול להפר, אם אמר הריני נזיר ואת, והיא אמרה אמן יכול להפר את שלה ושלו קיים, ואם היא אמרה הריני נזירה ואתה, והוא אמר אמן אינו יכול להפר. **גמרא** ר"ל ישב לפני ר' יהודה נשיאה ואמר במשנתינו שכולם נזירים רק כשהתפייסו כולם תוך כדי דיבור והשיעור הוא כדי שאילת שלום והיינו כמו שאומר תלמיד לרב, ואמר לו ר' יהודה שלא השארת רווח לתלמיד כששמע מאחר

בעיקר הנזירות א"כ נאמר שהבעל יפר לאשתו ויקיים לעצמו, אלא שהוא מתפייס בכל מה שאמרה אשתו ולכן אינו יכול להפר, ויש לדייק שהבעל לא יכול להפר אך אשה שאמרה הריני בעקבך והבעל הפר לראשונה השניה תהיה מותרת, ויש לומר שאינו דומה שבאמת מתפייסים בעיקר ומה שהבעל לא מפר כי כשאומר ואני זה כהקמה, ויכול להפר רק אם נשאל על הקמתו.

באמר הריני נזיר ואת ואמרה אמן יכול להפר לה ושלו קיים, אך קשה מברייתא שאומרת באומר הריני נזיר ואת ואמרה אמן שניהם אסורים ואם לא אמרה אמן שניהם מותרים כי תלה נדרו בנדרה, אמר רב יהודה שיש לשנות בברייתא שמפר את שלה ושלו קיים, ולאביי אין צריך לפרש בברייתא אלא מדובר שאמר לה הריני נזיר אם את נזירה שאז הוא תולה את נדרו בנדרה,

דף כג והמשנה מדברת כשאמר לה הריני נזיר ואת מה, לכן כשאמרה אמן יכול להפר את שלה ושלו קיים.

משנה אשה שנדרה נזירות ושתתה יין ונטמאה למתים לוקה ואם הפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה ושתתה יין ונטמאה אינה לוקה, ור' יהודה אומר שהגם שאינה לוקה מדאורייתא אך יתנו לה מכת מרדות. **גמרא** לומדים מהפסוק אישה הפרם וה' יסלח לה שגם אשה שהפר לה בעלה צריכה סליחה כשעברה על נדרה, וכשר"ע הגיע לפסוק זה היה בוכה שאם המתכוון לאכול בשר חזיר ואכל בשר טלה צריך סליחה מי שהתכוון לאכול חזיר ואכל חזיר ודאי צריך כפרה, וכן כשהגיע לפסוק ולא ידע ואשם ונשא עונו בכה ר"ע שאם מי שהתכוון לאכול טלה ואכל חזיר שהיתה חתיכה ספק חלב ספק שומן נאמר עליו ונשא עונו, ק"ו מי שהתכוון לאכול חזיר ואכל חזיר שצריך כפרה, ואיסי בן יהודה פירש את הפסוק בב' חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן ואכל אחת מהן ונאמר ונשא עונו, המתכוון לאכול חזיר ואכל חזיר ק"ו שצריך כפרה, ועל זה ידו כל הדוויים, ונכתבו כל המקרים שאם היו כותבים באשה שהיא התכוונה לאיסור לכן היא צריכה כפרה אך בחתיכה ספק חלב ספק שומן שהוא התכוון להתר אינו צריך כפרה, קמ"ל שצריך כפרה, ואם היה נכתב המקרה של ספק חלב ספק שומן היינו אומרים שאשה שבעלה הפר לה אינה צריכה כפרה כלל כי לא עברה איסור, קמ"ל שגם היא צריכה כפרה, ואם היו כותבים את המקרה של אשה ושל אכל ספק חלב היינו אומרים שמשפיק בהם כפרה כי לא נקבע האיסור, אך בב' חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן שנקבע האיסור לא יועיל כפרה, קמ"ל שמועיל כפרה.

רבה בר בר חנה דרש בשם ר' יוחנן בפסוק כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו במ ופושעים יכשלו במ שזה משל לב' בני אדם שצלו פסחם אחד אכלו לשם מצוה ונאמר עליו צדיקים ילכו במ, והשני אכל לשם אכילה גסה ונאמר עליו ופושעים יכשלו במ, ור"ל הקשה שהגם שלא אכל לשם מצוה הוא לא רשע שאף שלא קיים מצוה מהמובחר אך הוא קיים מצוה, אלא הפסוק הזה הוא משל לב' בני אדם שלכל אחד מהם

א"כ חברתה הותרה, ואם הוא רק חותך את הנדר א"כ היא נשארה באיסורה, ולכאורה יש להוכיח ממשנתנו שאם נדרה נזירות ואמר הבעל ואני אינו יכול להפר ואם נאמר שהבעל חותך את הנדר נאמר שהאשה מותרת והבעל אסור, אלא מוכח שהוא עוקר את הנדר ולכן אינו יכול להפר, ויש לדחות שבאמת הוא חותך את הנדר ומה שאינו מפר כי כשאומר ואני הוא כמקיים את הנזירות, והוא יכול להפר רק אם ישאל על הקמתו ואם לא אינו מפר, ולכאורה יש להוכיח מהמשנה לקמן שאשה שנדרה נזירות והפרישה את בהמתה והבעל הפר אם היתה הבהמה שלו היא תצא ותרעה בעדר אך אם הבהמה שלה החטאת תמות, ואם נאמר שהבעל עוקר נדר מעיקרו א"כ החטאת תחזור להיות חולין אלא מוכח שהוא רק חותך את הנדר, ויש לומר שבאמת הוא עוקר את הנדר והחטאת מתה כיון שהיא לא צריכה כפרה א"כ זה כחטאת שמתו בעליה שהולכת למיתה, ולכאורה יש להוכיח ממשנה שאומרת שאשה שנדרה נזירות ושתתה יין או שנטמאה למתים לוקה, ולכאורה אם מדובר שלא הפר הבעל זה פשוט שהיא לוקה אלא מדובר שהבעל הפר ובכ"ז היא לוקה, ואם נאמר שהבעל עוקר נדר מעיקרו מדוע היא תלקה אלא שהבעל רק חותך את הנדר, ויש לדחות שבאמת הבעל עוקר והמשנה באה לחדש את הדין של הסיפא שאם הבעל הפר והיא לא ידעה שהפר לה והיא שתתה יין ונטמאה למתים אינה לוקה לכן כתבו ברישא שהיא לוקה בלא הפר.

דף כב לכאורה יש להוכיח מהמשנה שאשה שנדרה נזירות ונטמאה ואח"כ הפר לה בעלה תביא חטאת העוף ולא עולת העוף, ואם נאמר שהבעל רק חותך את הנדר א"כ היא תביא גם עולה, אך יש לדחות שאם הוא עוקר היא לא תביא אפילו חטאת, ויש לומר שמה שהיא מביאה חטאת זה כר"א הקפר שדרש מהפסוק וכפר עליו מאשר חטא על הנפש ולכאורה מה החטא אלא שהוא ציער עצמו מהיין וק"ו שאם המצער עצמו רק מיינן נקרא חוטא ק"ו המצער עצמו מכל דבר נקרא חוטא, ויש להוכיח מברייתא שאומרת להדיא שאשה שנדרה נזירות וחברתה אמרה ואני והבעל הפר לראשונה היא מותרת וחברתה אסורה א"כ רואים שהבעל חותך את הנדר ולא עוקר אותו מעיקרו.

ר"ש אומר שאם אמר הבעל הריני כמותך שתיהן מותרות, **עמוד ב** אמר מר זוטרא בר רב מרי שהספק בגמ' כאן זה כמו הספק של רמי בר חמא באמר הרי עלי כבשר זבחי שלמים האם הוא מתפייס בעיקרם קודם זריקה ואסור או שמתפייס כהתר שבו והיינו אחר זריקה, ויש לחלק שבבשר שלמים יש קדושה גם אחר זריקה והדיבור שלו פעל, אך כאן אם נאמר שהוא מתפייס בהתר א"כ מה היא פעלה בדיבור שלה וא"כ היא מתפייס באיסור, ויש אומרים שזה באמת אותו ספק.

יש להסתפק אם אמרה השניה הריני נזירה בעקבך, האם כוונתה שהיא בעקבותיה לגמרי ומותרת כשהפר הבעל לראשונה או שהיא בעקבותיה עד הפרת הבעל והיא אסורה, ולכאורה יש להוכיח מהדין שאשה שנדרה נזירות ואמר בעלה ואני שאינו יכול להפר ואם נאמר שבעקבך כוונתה

חייא בר אבין אמר בשם ר' יהושע בן קרחה שאדם יקדים לדבר מצוה שבזכות הלילה שקדמה הבכירה לצעירה, דף כד זכתה להקדים ד' דורות בישראל למלכות שדוד הוא רביעי לרות המואביה, ורחבעם הוא בן נעמה העמונית.

משנה אשה שנדרה נזירות והפרישה קרבן ובעלה הפר לה אם הבהמה שלו היא תצא ותרעה בעדר, ואם הבהמה שלה החטאת תמות והעולה תקרב לעולה והשלמים לשלמים ונאכלים ליום אחד ואינם טעונים לחם, ואם היו לה מעות סתומים ילכו לנדבה ואם המעות היו מפורשים דמי החטאת ילכו לים המלח ולא נהנים מהם ואין בהם מעילה, ומדמי עולה יביאו עולה ויש בהם מעילה, ומדמי השלמים יביאו שלמים שיאכלו ליום אחד אך אינם טעונים לחם. **גמרא** רב חסדא אומר שמשנתניו שהבעל לא משועבד לקרבן אשתו זה כרבנן, שלר' יהודה שסובר שאדם מביא קרבן עשיר על אשתו וכן כל קרבנותיה, שכתוב בכתובה כל אחריות דאית לך עלי מקדמת דנא, ואם הוא משועבד לקרבנותיה א"כ גם כשהקרבן משלו לא ירעה בעדר, ואמר רבא שמשנתניו גם לר' יהודה אלא שהוא משועבד לה רק במה שהיא צריכה ולא במה שאינה צריכה, וללישנא בתרא אמר רב חסדא שמשנתניו כר' יהודה והוא משועבד לה רק במה שהיא צריכה ולא במה שאינה צריכה אך לרבנן אינו משועבד לה כלל והוא משועבד לה רק כשהקנה לה ואז זה כשלה והחטאת תמות, **עמוד ב** ורבא אומר שגם לרבנן הוא מקנה לה רק במה שהיא צריכה ולא מה שאינה צריכה.

המשנה אומרת דין כשהבהמה שלה, ולכאורה מה שקנתה אשה קנה בעלה, רב פפא מעמיד שיש לה ממה שהיא קמצה מעיסתה, ועוד י"ל שאחר הקנה לה על מנת שאין לבעלה רשות בו.

שמואל אמר לאבוה בר איהי שלא ישב על רגליו עד שיפרש לו את מה שאמרו שיש ארבעה אילים שלא טעונים לחם, שלו ושלה שלאחר מיתה ושלאחר כפרה, שלה היינו כדלעיל, ושלו כמו שנאמר שהאיש מדיר בנו בנזיר אך אשה אינה מדירה את בנה ואם גילח או שגילחווהו קרובים או שמיחווהו קרובים אם היו לו מעות סתומים יפלו לנדבה ואם המעות מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח ודמי עולה יביאו מהן עולה ומועלין בהם ומדמי שלמים יביאו שלמים ונאכלים ליום אחד אך לא יביאו עמם לחם, ושלאחר מיתה היינו במקרה שאדם הפריש מעות לנזירותו שלא נהנים ולא מועלים מהם כי ניתן להביא מכולם לשלמים, ואם מת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה, ואם המעות היו מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח ולא נהנים ולא מועלים בהם, ומדמי עולה יביאו עולה ומועלים בהם, ומדמי שלמים יביאו שלמים ויאכלו ליום אחד ואינם טעונים לחם, ושלאחר כפרה זה סברא שכמו שלאחר מיתה אינו ראוי לכפרה כך כשכבר התכפר לו אינו ראוי לכפרה, ולכאורה יש אילי נזיר נוספים שלא מביאים עמם לחם כמו שכתוב ושאר כל שלמי נזיר ששחטום שלא כמצוותם הם כשרים ולא עלו לבעלים לשם חובה ונאכלים ליום אחד ואינם טעונים לחם וזרוע, ויש

אשתו ואחותו עמו במיטה לצדיק הזדמנה אשתו ולפושע הזדמנה אחותו, אך יש לדחות שזה לא דרך אחת אלא ב' דרכים, אלא זה משל ללוט ושתי בנותיו שזה אותה דרך ממש אלא הן התכוונו למצוה לישוב העולם ונאמר עליהן צדיקים ילכו בם, אך על לוט שהתכוון לעבירה נאמר ופושעים יכשלו בם, ואין לומר שגם לוט התכוון למצוה שר' יוחנן דרש בפסוק וישא לוט את עיניו שכולו נאמר לשם עבירה שכתוב בלוט וישא וכתוב באשת פוטיפר ותשא, וכתוב בלוט את עיניו ובה כתוב את עיניה, וכתוב בשמשון כי היא ישרה בעיני, כתוב בלוט וירא וכן כתוב וירא אותה שכם בן חמור, בלוט כתוב את כל ככר הירדן וכתוב כי בעד אשה זונה עד ככר לחם, בלוט כתוב כי כולה משקה וכתוב אלכה אחר מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושקוי, ואין לומר שלוט היה אנוס ששנינו בשם ר' יוסי בר רב חוני שבבכירה נקוד על ואו של ובקומה, ללמד שאף כששכבה לא ידע אך ידע בקומה, והוא לא נזהר למחרת שלא לשתות.

רבא דרש בפסוק אח נפשע מקרית עוז **עמוד ב** ומדינים כבריה ארמון שלוט פרש מאברהם בגלל מריבה ונעשה כבריה, שנאמר על בניו לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'.

עוד דרש רבא לתאווה יבקש נפרד בכל תושיה יתגלע, שלוט ביקש לתאווה ולכן התגלה קלונו בבתי כנסיות בקריאת התורה, ובבתי מדרשות לומדים שעמון ומואב אסורים ואיסורם איסור עולם.

עולא אומר שתמר זנתה וכן זמרי זינה, ובכ"ז מתמר שהתכוונה לשם מצוה יצאו מלכים ונביאים ועל זמרי נהרגו רבבות מישראל.

ר"נ בר יצחק אומר שגדולה עבירה לשם מצוה ממצוה שלא לשמה, אך יש לדחות שרב יהודה אמר שלעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אפילו שלא לשמן שמתוך שלא לשמה בא לשמה, אלא יש לפרש בר"נ שזה כמצוה שלא לשמה, שכתוב אצל יעל תבורך מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באהל תבורך ונשים באהל הן האמהות שרה רבקה רחל ולאה, ור' יוחנן אמר שסיסרא בעל ז' בעילות שכתוב בין רגליה כרע נפל שכב, אך לכאורה יעל נהנתה מהבעילה, אמר ר' יוחנן שטובתן של רשעים היא רעה אצל הצדיקים כמו שכתוב אצל לבן שה' אמר לו השמר לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע ולכאורה מדוע שלא ידבר עמו טוב, אלא שטובה אצלו היא רעה אצל יעקב.

מה שאמר רב יהודה בשם רב שיעסוק במצוות אפילו שלא לשמה שבשכר שבלק הקריב מ"ב קרבנות כדי שיצליח הוא זכה שרות יצאה ממנו, שר' יוסי בר חנינא אמר שרות היא בת בנו של עגלון מלך מואב.

אמר ר' חייא בר אבא בשם ר' יוחנן שאין הקב"ה מקפח אפילו שכר שיחה נאה שהבכירה קראה לבנה מואב דהיינו מאביה ונאמר אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה שלא יעשו עמם מלחמה, אך מותר לצערם, ואילו בצעירה שקראה לבנה בן עמי נאמר אל תצורם והיינו שלא יצערם כלל, ור'

לומר שמנו אילים שנעשו כמצוותם ולא כשלא נעשו כמצוותם.

דף כה כתוב במשנה שאם היו לו מעות סתומים יפלו לנדבה ולכאורה מעורב בהם דמי חטאת, ר' יוחנן מבאר שזה הלכה בנזיר, ור"ל אומר שכתוב לכל נדריהם ולכל נדבותם והתורה אומרת שמותר נדר יהיה לנדבה, ולר' יוחנן מובן החילוק בין סתומים למפורשים כי כך נאמרה ההלכה, אך לר"ל קשה מה החילוק בין סתומים למפורשים, ורבא מבאר שר' ישמעאל פסק כבר במפורשים שכתוב רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך וזה מדובר בולד קדשים ותמורתם ותקנתם תשא ובאת אל המקום אשר יבחר ה', ואין לומר שיעלם לביהמ"ק וימנע מהם מים ומזון כדי שימותו שכתוב ועשית עולתיך הבשר והדם שכמו שאתה נוהג בעולה תנהג בתמורתה וכמו שאתה נוהג בשלמים תנהג בוולדותיהם, ואין לומר שהדין כך בחטאת ואשם, שכתוב **רק** ור"ע אומר שא"צ ללמוד כך אלא כתוב אשם הוא שנשאר בהויתו.

מה שאמר ר' ישמעאל שהיינו אומרים שימנע מהם מים כדי שימותו לכאורה רק בולד חטאת נאמר מיתה, ויש לומר שלולא הפסוק היינו אומרים שולד חטאת מתה בכל מקום **עמוד ב** ואילו לולד שלמים גורמים מיתה בביהמ"ק, קמ"ל שאינם מתים.

אך קשה בדברי ר' ישמעאל שלומדים מרק למעט חטאת ואשם ולכאורה זה הלכה למשה מסיני שולד חטאת הולך למיתה, ויש לומר שאכן הפסוק בא למעט אשם, אך לכאורה זה גם נלמד מהלכה שכל שבחטאת מתה באשם רועה, ויש לומר שההלכה אומרת רק שהולך למיתה ואם הקריבו אינו חייב כלום קמ"ל רק שאם הקריבו עובר בעשה.

ובדעת ר"ע גם יש להקשות מדוע הוא לומד מאשם הוא הרי כבר למדנו מהלכה שכל שבחטאת מתה באשם רועה, ויש לומר שאכן לומדים מהלכה ומהפסוק לומדים כדברי רב הונא בשם רב שאשם שניתק לרעיה ושחטו לשם עולה כשר והפסוק אומר שרק בניתק לעולה אך אם לא ניתק לא שכתוב אשם הוא בהויתו יהיה.

מה שאמר ר' יוחנן הלכה היא בנזיר, לכאורה הלכה זו נאמרה גם לגבי קינים ששנינו ששאר חייבי קינים שבתורה **דף כו** שהפרישו מעות לקיניהם אם רצו להביא מהם חטאת בהמה יביא וכן אם רצה להביא עולת בהמה יביא, ואם מת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה, ויש לומר שר' יוחנן אמר הלכה היא בנזיר וכל הדומים לו ובא להוציא ממה ששנינו שמי שהיה מחויב חטאת ואמר הרי עלי עולה והפריש מעות ואמר אלו לחובתי אינו יכול להביא מהם לא חטאת בהמה ולא עולת בהמה ואין להם תקנה, ואם היו לו מעות סתומים ילכו לים המלח.

רב אשי אומר שמה שכתוב במשנה שממעות מפורשים לא יביא משהו אחר לא רק כשאמר אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים אלא אפילו פירש על כולם יחד אלו לחטאתי עולתי ושלמי ולא הפרידם הם כמפורשים, וללישנא בתרא לא רק כשאמר אלו לחטאתי עולתי ושלמי הם כמפורשים

אלא אפילו אמר אלו לחובתי הם כמפורשים.

רבא אומר שמה שאמרנו שמעות סתומים יפלו לנדבה אם

נפל מביניהם כשיעור דמי חטאת הם כמפורשים, **עמוד ב** וכן שנינו כדברי רבא שאם אמר אלו לחטאתי והשאר לשאר נזירותי דמי חטאת ילכו לים המלח, ומהשאר, מחציו יביא עולה ומחציו שלמים ומועלים בכולם ולא במקצתם, ואם אמר אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי, מדמי עולה יביאו עולה ומועלים בהם ומהשאר יביאו עולה ומועלים בכולם ולא במקצתם שמה יש בהם שלמים.

רב הונא אומר בשם רב שבמשנה מדובר במעות אך בקנה בהמה זה כמפורש, אמר ר"נ שדברי רב הם רק בתמימה שהיא עצמה ראויה להקרבה אך בעלת מום שמקריבים רק את דמיה א"כ היא כדמים סתומים, אבל אם הפריש ג' נסכא של כסף ופירש בכל אחד, זה נחשב כמפורש, ור"נ בר יצחק אומר שגם נסכא אינו כמפורש כי הם ראויים למעות אך קורות מסודרות נחשב כתערובת מפורשת, ואמר רב שימי בר אשי לרב פפא מה טעם שאמרו חכמים בדברי המשנה מעות ולא נסכא ולא קורות מסודרות א"כ נאמר מעות ולא עופות, ואין לומר שממעטים עופות, כי רב חסדא אמר שקינים מתפרשות בלקיחת הבעלים או בעשיית הכהן, ולכאורה נאמר מעות ולא עופות.